

Ο Χριστός που θεραπεύει και ο Άγιος Δημήτριος που μαρτυρεί

/ [Γνώμες](#)

Η σημερινή Κυριακή, η Στ΄ του Λουκά, μας φέρνει μπροστά σε ένα συγκλονιστικό γεγονός: τη θεραπεία του δαιμονιζομένου των Γαδαρηνών. Ένα περιστατικό που φανερώνει τη δύναμη του Χριστού επάνω στο κακό, αλλά και τη μεγάλη αλήθεια ότι ο Θεός δεν εγκαταλείπει ποτέ τον άνθρωπο, όσο βαθιά κι αν έχει πέσει.

- Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Και φέτος, η ημέρα αυτή συνδέεται θαυμαστά με τη μνήμη του Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλύτου, του ένδοξου προστάτη της Θεσσαλονίκης και όλου του Γένους μας, που με τη ζωή και το μαρτύριό του μάς δείχνει τι σημαίνει άνθρωπος ελεύθερος εν Χριστώ — δηλαδή αληθινά θεραπευμένος.

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς μάς περιγράφει έναν άνθρωπο που ζούσε «έν τοῖς μνήμασιν», δεμένος με αλυσίδες, μακριά από κάθε κοινωνία ανθρώπων. Είχε χάσει

την ειρήνη, την αξιοπρέπεια, την ελευθερία του. Δεν ήταν πια ο εαυτός του. Ήταν δούλος των δαιμονικών δυνάμεων.

Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι κάποιος ξένος απόμακρος. Είναι η εικόνα της ανθρωπότητας — αλλά και του καθενός μας — όταν αφήνουμε τα πάθη, την αμαρτία και το σκοτάδι να μας κυριεύσουν.

Όταν ο θυμός, η ζήλεια, η φιλαυτία, η φιλαργυρία ή η απελπισία γίνονται αφέντες της ψυχής μας, τότε κι εμείς «κατοικούμεν ἐν τοῖς μνήμασιν», μακριά από το φως και τη χαρά του Θεού.

Και τότε έρχεται ο Χριστός. Δεν Τον καλεί κανείς· Εκείνος πηγαίνει μόνος Του.

Αυτό δείχνει τη θεία πρωτοβουλία της αγάπης.

Ο Χριστός δεν αποστρέφεται τον βουτηγμένο στην αμαρτία. Δεν αποφεύγει το μολυσμένο, το επικίνδυνο, το σκοτεινό.

Κατεβαίνει Εκείνος στον Άδη της ανθρώπινης ψυχής για να σηκώσει τον πεσμένο άνθρωπο.

Ο λόγος Του έχει δύναμη. Διώχνει τα δαιμόνια που καταδυναστεύουν τον άνθρωπο και τον αποκαθιστά:

«Εὔρον τὸν ἄνθρωπον καθήμενον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα».

Τι συγκλονιστική φράση! Ο Χριστός δεν θεραπεύει απλώς, ξαναδίνει στον άνθρωπο το πρόσωπό του. Τον ξαναβάζει σε σχέση, σε ειρήνη, σε κοινωνία.

Αυτό είναι το θαύμα που πρέπει να γίνεται και μέσα μας κάθε φορά που πλησιάζουμε τη χάρη των Μυστηρίων, κάθε φορά που εξομολογούμαστε, που κοινωνούμε, που προσευχόμαστε.

Κι όμως, οι κάτοικοι της περιοχής δεν χαίρονται. Αντί να δοξάσουν τον Θεό, φοβούνται και παρακαλούν τον Ιησού να φύγει από τον τόπο τους.

Γιατί;

Γιατί προτίμησαν την ησυχία των χοίρων τους από την παρουσία του Θεού.

Η οικονομική ζημία τούς φάνηκε πιο μεγάλη από τη σωτηρία ενός ανθρώπου.

Πόσο συχνά, αδελφοί μου, κάνουμε το ίδιο!

Όταν ο Χριστός μάς ζητά να θυσιάσουμε κάτι από τα «κοπάδια» μας — τις

συνήθειες, τις αμαρτίες, τις ψεύτικες ασφάλειες — προτιμούμε να Τον διώξουμε.

Κι όμως, χωρίς Εκείνον, μένουμε φτωχοί, άδαιοι, μόνοι.

Ο θεραπευμένος άνθρωπος ζητά να ακολουθήσει τον Ιησού. Και ο Κύριος του απαντά:

«Υπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα σοι ἐποίησεν ὁ Θεός».

Να, λοιπόν, τι σημαίνει σωτηρία: όχι απλώς να απαλλαγούμε από το κακό, αλλά να γίνουμε μάρτυρες της χάριτος.

Η θεραπεία οδηγεί στην αποστολή, η ελευθερία στη μαρτυρία.

Και σήμερα, η Εκκλησία τιμά τον Άγιο Δημήτριο τον Μυροβλύτη, ο οποίος έζησε ακριβώς αυτή την αλήθεια.

Ο Άγιος Δημήτριος ήταν στρατιωτικός, ένδοξος, νέος, δυνατός· κι όμως είχε μέσα του όχι εγωισμό, αλλά Χριστό.

Όταν στάθηκε μπροστά στον αυτοκράτορα Μαξιμιανό, δεν φοβήθηκε, γιατί η ψυχή του ήταν ελεύθερη.

Είχε θεραπευθεί από τα πάθη, από τη δαιμονική δύναμη της φιλοδοξίας και του φόβου, και γι' αυτό μπορούσε να ομολογήσει με θάρρος: «Χριστιανός είμι».

Ο Άγιος Δημήτριος είναι η ζωντανή απόδειξη ότι ο άνθρωπος που έχει μέσα του τον Χριστό δεν φοβάται τίποτα· ούτε απειλές, ούτε θάνατο, ούτε απώλεια.

Είναι ο ελεύθερος άνθρωπος του Θεού — ο αληθινά θεραπευμένος.

Και για τούτο η Εκκλησία μας τον ονομάζει Μυροβλύτη: γιατί από το σώμα του, αλλά και από τη ζωή του, αναβλύζει το άρωμα της χάριτος, η ευωδία του Χριστού.

Ο Χριστός σήμερα περνά και από τη δική μας «χώρα των Γαδαρηνών».Μας πλησιάζει μέσα στον φόβο, στην απογοήτευση, στις πληγές μας, και μας λέει:

«Θέλεις να γίνεις ελεύθερος; Θέλεις να αναστηθείς;»

Ας μην Τον διώξουμε όπως οι Γαδαρηνοί.Ας Τον υποδεχθούμε όπως ο Άγιος Δημήτριος· με θάρρος, με πίστη, με προθυμία να Τον ομολογήσουμε.

Και τότε, θα ακούσουμε κι εμείς μέσα στην καρδιά μας τη φωνή Του: «Υπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα σοι ἐποίησεν ὁ Θεός.» Να γίνουμε ἄνθρωποι μαρτυρίας, ἄνθρωποι ειρήνης, ἄνθρωποι φωτός.

Ο δαιμονισμένος των Γαδαρηνῶν θεραπεύτηκε ἀπὸ τον Χριστό. Ο Ἅγιος Δημήτριος θεράπευσε τον εαυτό του με την πίστη και ἐγένε θεραπευτής ολοκλήρου του λαοῦ. Ἀς γίνουμε κι εμείς θεραπευμένοι ἄνθρωποι, ἄνθρωποι που μέσα στη σύγχυση του κόσμου σκορποῦν το ἄρωμα της χάριτος, ὅπως το ἅγιο μύρο του Μεγαλομάρτυρος.

Και τότε, ἡ ζωή μας — ἡ καθημερινότητά μας, το σπίτι μας, ἡ πόλη μας — θα γίνεῖ μια νέα Θεσσαλονίκη, μια νέα χώρα ὅπου ο Χριστός βασιλεύει καὶ ἐλευθερώνει.